

Mari Duhovnici Români contemporani aflați dincolo de granițele țării...

Părintele Petroniu Tănase – Schitul Românesc Prodromu din Sfântul Munte Athos

Unul dintre părinții noștri duhovnicești de mare anvergură este Protosinghelul Petroniu Tănase care s-a născut în anul 1916, în comuna Fărcașa – Județul Neamț. A fost tuns în monahism și format în duhul călugăriei la Mănăstirea Neamț – ctitoria Domnitorului Ștefan Cel Mare și Sfânt din anul 1497, unde a avut marea șansă de a fi coleg cu Sfântul Ioan Iacob Românul!...

Trăsătura de caracter esențială a părintelui Petroniu este calitatea de a fi un iubitor și un împlinitor al ordinii, tăcerii și smereniei. Părintele este licențiat în teologie dar a urmat și studii de matematică și filozofie. A fost membru al grupării „Rugul Aprins” de la Mănăstirea Antim din București – care a fost ultimul bastion de rezistență al intelectualității creștine românești interbelice și care a fost distrus de către regimul comunist în 1958!...

Dorul de desăvârșire l-a determinat și i-a îndrumat pașii spre Sfântul Munte Athos unde se nevoiește din anul 1976, făcând parte din a doua generație de monahi trimisă de către Patriarhia Română cu scopul de a revigora viața monahală din Schitul Românesc Prodromu!... Apreciat și iubit, deopotrivă, atât în Grecia cât și în România Părintele Petroniu conduce și astăzi schitul nostru românesc și athonit cu o luciditate, dragoste și abnegație, deosebite!...

Și dacă vei ajunge prin acele locuri, așa cum o fac în fiecare an foarte mulți români, și te va întâmpina un bătrân înalt, puțin adus acum, slăbit de asceză dar foarte binevoitor, să știi că acela este Părintele nostru Petroniu!...

Părintele Arhimandrit Roman Braga din S.U.A.

Părintele Arhimandrit Roman Braga este un călugăr ortodox român, deosebit de oricare alt monah, pentru simplul fapt că n-a trăit viața călugărească într-un schit sau mănăstire și nici nu a cunoscut altă chilie decât celula închisorilor comuniste dar mai ales „cămara cea de sus a inimii”!... Iar dacă monahismul înseamnă trăirea în Hristos, Părintele Roman a trăit-o din plin pe parcursul întregii sale vieți, datorită smereniei, evlaviei și iubirii de Dumnezeu care l-a stăpânit întotdeauna, calități și virtuți pe care le-a dobândit atât din familie cât mai ales de la călugării din Mănăstirea Condița, din nordul Basarabiei, în vecinătatea căreia s-a născut la 2 aprilie 1922 și a crescut. Ulterior a fost viețuitor al Mănăstirii Căldărușani iar apoi elev seminarist la Mănăstirea Cernica de lângă București, unde a fost, permanent, aproape de Sfântul Ierarh Calinic – Ocrotitorul spiritual al mănăstirii – care-i adăpostește sfintele sale moaște!...

După desființarea acestei școli este transferat la Seminarul Central din București iar ultimul an îl va urma la Seminarul Teologic din Chișinău. Întorcându-se în București, între 1943 – 1947 urmează atât cursurile Facultății de Litere și Filozofie cât și cele ale Institutului Teologic.

În 1948 este arestat pe motivul că ar fi ajutat un legionar. Trimis la Pitești trece prin toată teroarea „reeducării” dar în întunericul celulei află lumina vorbirii și împăcării cu Dumnezeu. De la Pitești este trimis în lagărele de la „Canal”. Acolo îl întâlnește pe călugărul Evghenie Hulea – o figură de pateric, conform mărturiei Părintelui Roman, care l-a determinat spre a intra, definitiv, în monahism. Este eliberat în anul 1954 dar i s-a impus domiciliu forțat în București și, totuși, în aceste condiții, merge pe ascuns la Iași unde Mitropolitul Sebastian Rusan al Moldovei îl călugărește și îl hirotonește diacon, aici – la Catedrala Mitropolitană – făcând bună misiune, mai ales cu tinerii.

În 1959 este arestat din nou, anchetat timp de un an de zile, căutându-i-se învinuiri închipuite, pentru ca până la urmă să fie încadrat în lotul grupului „Rugul aprins” de la Mănăstirea Antim – unde a fost coleg, în anii studenției, cu Părinții Sofian Boghiu, Petroniu Tănase și cu Mitropolitul Antonie Plămădeală al Ardealului. Au urmat închisoarea Jilava, colonia de muncă Balta Brăilei, lagărele din Delta Dunării, cu seferințe grele, dar în același timp cu o companie de elită: Părinții Benedict Ghiuș, Grigorie Băbuș, Sofian Boghiu, Dosoftei Moraru, Tit Moldovan, Felix Dubneac, vestitul profesor Tudor Popescu, omul de cultură Petre Pandrea și alții. Condamnat la 18 ani temniță grea, lucrează până în 1964, când este eliberat cu prilejul grațierii generale a deținuților politici.

De acum înainte începe lungul pelerinaj al ierodiaconului Roman Braga prin toată țara, cunoscut fiind de toți dar și izgonit fiind de către toți din cauza faptului că „avea tinicheaua de coadă!”...

De aici nu urmează, totuși, faptul că toți „inspectorii” de la Culte erau călăi. Așa se face că în 1964, Dumnezeu îl scoate în cale pe unul din cei „buni” care-i dă Episcopului Oradiei – Valerian Zaharia – aprobarea pentru a-l hirotoni în treapta de preot!...

La 1 Ianuarie 1985 este instalat ca preot la Negrești – Oaș, unde a început o intensă activitate pastoral-misionară și catehetică, duminica la vecernie – cu copiii și tineretul așa încât oșenii îl înconjurau cu dragoste, ba chiar și securiștii nu îndrăzneau să intervină pe față, de teama credincioșilor. Apoi l-au mutat silit, într-o noapte, în localitatea Sârbi – Bihor, iar ulterior a fost chemat la Patriarhie și trimis ca misionar în Brazilia. În 1972 episcopul românilor din S.U.A. – Valerian Trifa - îl cheamă la Vatra – unde își desfășoară activitatea până astăzi ca stareț și duhovnic al Mănăstirii „Înălțarea Domnului”.

Cu toate acestea nu a fost scos în evidență decât primul strat al vieții Părintelui Roman. Miezul (ei) duhovnicesc trebuie căutat în anii formării sale spirituale la mănăstirea copilăriei sale din Condrița Basarabiei apoi în anii formării sale intelectuale la seminariile și la cele două prestigioase școli superioare bucureștene, în anii studenției sale petrecuți, alături de elita intelectualității creștine românești care făcea parte din gruparea „Rugului aprins” dar, mai cu seamă, în perioada modelării și desăvârșirii sale duhovnicești de către mentorul său spiritual – călugărul Evghenie de la „Canal”!...

Orice cinste omenească i s-ar acorda părintelui pentru duhovnicia sfinției sale, sună ciudat deoarece viața sa jertfită, în întregime, lui Dumnezeu nu o poate cinsti decât binecuvântarea Celui Căruia i s-a jertfit!...

Este vrednică de laudă această viață și activitate! Datorită acestor oameni spiritualitatea creștină a rezistat. Noi cei de astăzi, luați cu problemele și greutatea cu

care ne confruntăm, nu realizăm suficient și bine cât de importantă a fost mărturisirea ce au făcut-o ei pentru Hristos!...

Părintele Arhimandrit Felix Dubneac – SUA

Cel de-al treilea părinte pe care dorim să-l prezentăm în rândurile ce urmează s-a născut la 29 Iulie, lângă Soroca, la Voloavele, ca fiu al lui David și al Ștefaniei. La vremea cuvenită s-a călugărit, ajungând o perioadă și la Mănăstirea Rohia din Județul Mramureș – Țara Lăpușului, pe vremea starețului Gherontie Guțu. A plecat apoi la București, urmând Seminarul Central de la Mănăstirea Cernica și apoi Facultatea de Teologie din capitală. Prin 1958 era slujitor la Mănăstirea Plumbuita, fiind în strânse legături cu mișcarea spirituală „Rugul Aprins”.

Calvarul începe la 14 Iunie 1958, când este arestat cu mandatul 12/D pentru „infrațiunea de uneltire contra ordinii sociale”. Ancheta, ca și a celorlalți membri de la „Rugul aprins”, a fost lungă și grea. Anchetatorii făceau presiuni să recunoască faptul că a fost legionar activ. Or, Părintele Felix, ca seminarist, a fost cuprins de euforia ce-i înflăcăra pe adolescenții care cântau cântece legionare, dar n-a fost un legionar în sensul propriu-zis al cuvântului. Mai doreau, apoi, să-l determine să recunoască că a fost prieten cu o seamă de oameni deosebiți, legionari sau nu, cu care avea aceleași idealuri frumoase așa încât cercul cunoscuților săi cuprinde nume de rezonanță ca părinții Roman Braga, Adrian Făgețeanu, Sandu Tudor, domnul Grigore Zamfiroiu și alții. ***Ceea ce-i neliniștea cel mai rău pe anchetatori era faptul că la adunările duhovnicești clandestine ale „Rugului aprins” de la Mănăstirea Antim veneau și foarte mulți tineri, laudabil fiind faptul că părinții duhovnicești se interesau de ei, în pofida tuturor interdicțiilor sistemului!...***

Ce se discuta la aceste întruniri clandestine ne spune tot Părintele Felix: „Când eu am luat parte, am constatat că grupul de studenți și celelalte persoane erau pregătite din punct de vedere religios – spiritual. Acestora li se făcea de către Sandu Tudor, Sofian Boghiu, Benedict Ghiuș și Dumitru Stăniloae, o întreagă inițiere, căci ei luau cuvântul și le citea celor prezenți o serie de fragmente din Sfânta Scriptură, Pateric, Filocalie și Viața Lui Iisus. De asemenea, li se recomanda o serie de materiale, din acestea enunțate, pe care să le citească ei”. Așa, de pildă, a stârnit o mare furie din partea tortionarilor, întrunirea din Ianuarie 1958 – la care a participat mitropolitul pensionar Tit Simedrea și scriitorul Paul Sterian, pe lângă cei obișnuiți iar la această întâlnire monahul Sandu Tudor a citit Acatistul „Rugului Aprins”...

Părintele Felix a mai fost acuzat și de faptul că asculta posturi de radio „dușmănoase” regimului de democrație populară din R.P.R., urmând ca pentru toate acestea Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, prin Sentința nr. 125 din 8 Noiembrie 1958, să îl condamne pe „Felix Dubneac la 16 (șaisprezece) ani muncă silnică și 10 (zece) ani degradare civilă”.

Prin grațierea generală din 1964 devine liber, ca mulți alții, și Părintele Felix Dubneac. Ajunge apoi în S.U.A., unde își desfășoară cu multă râvnă misiunea de duhovnic și cea de pictor bisericesc la Mănăstirea „Sfântul Apostol Andrei” din Detroit.

Mi se pare că pentru generațiile tinere, care nu au trăit ororile comunismului, aceste mărturii nu spun mare lucru. Noi suntem convinși că dacă mai avem astăzi o spiritualitate serioasă, o avem datorită acestor bătrâni cuminți și minunați!...

Parcurgând viața și biografia acestor (trei) părinți constat, cu uimire și admirație, *tăria lor de caracter și verticalitatea cu care au fost înzestrați acești contemporani ai noștri în fața cărora noi nu suntem altceva decât niște oameni supuși vremurilor acestui veac!...*

Drd. Stelian Gomboș.